

søndag i maj. De havde jo ikke råd til en cabriolet, de havde ikke engang råd til en almindelig bil, hvad kunne så være bedre end en komfortabel sidevogn til mor og barn og manden højt til hest ved siden af med hovedet i det fri og begge hænder solidt om styret?

Først da de kørte ud ad Lyngbyvejen, han med halstørklædet strømmende agterud og kasketten godt ned over de sammenknebne øjne, hun indsvøbt i to sengetæpper med barnet i armene, formummet, spurgte Lonni, hvor de egentlig skulle hen. Karl stirrede rakt frem for sig, koncentrerede sig helt om trafikken, afstandsbedømmelsen, vurderede hastighed og omdrejningstal, men han hørte godt, hvad hun sagde.

– Vi tar op til Nalle, sagde han. Jeppe er der, så der er ingen, der lægger mærke til, om vi bliver tre mere eller ej.

– Har du sagt det til ham?

Karl rystede på hovedet. Nalle hørte ikke til dem der inviterede meget. Hvis man ville besøge ham måtte man enten udvirke en invitation eller bare komme anstigende. Sådan gjaldt det i hvert fald i forholdet til Karl, som var en frafalden. Eller en slags frafalden. Nalle og Jeppe var gamle klassekammerater, som hver på sin måde havde holdt deres akademiske spejderløfte i modsætning til Karl, så ham kunne man ikke rigtig regne med.

Det værste var det med maden. Nalle købte gerne ind, så der var nok. Nok til de mennesker, der skulle spise. Den dag. Og nok at drikke, naturligvis. Men heller ikke mere. Drejede det sig om en weekend, var rationerne opdelt som under en belejring eller en nordpolsekspedition. Så og så mange kalorier til om lørdagen, så og så mange til om søndagen. Var der selskab om lørdagen og bajerne slap op, kunne der ikke være tale om at hugge ind på søndagens forråd, når tante Bine og onkel Ejler skulle komme til middag. Overlægen måtte have sin ration, ellers ry-

stede han så meget på hænderne at porcelænet gik i gulvet.

– Vi har jo mad med, sagde Karl.

Lonni nikkede og trak sig længere ned i konebåden. Eva syntes det var pragtfuldt. Hun stak sin hånd ud på den anden side vindskærmen og handsken flaprede med en høj brummen, til Lonni tog hånden indenbords og puttede den igen.

Det var selvfølgelig også noget pjat med den fiksering på det materielle, sagde Karl til sig selv. Det var jo ikke derfor man kom sammen, og hvis man så på Jeppe – hans ideologiske mentor og revolutionære inspirator – så spillede den slags ting ingen rolle for ham. Ikke fordi han var puritansk, ikke på den måde, han kunne godt lide både en sild og en dram, men hvis det ikke var der, hvis der ikke var „noget i skabet“ som han sagde, så visnede behovet bort og han tænkte bare på noget andet, eller sugede indad. Jeppe var lidt af et ideal for Karl. Han havde alle de retningslinjer og al den disciplin, som Karl savnede. For Jeppe var revolutionen ikke et spørgsmål om følelser, men om teknik. Ethvert irrationelt tilløb i tankegangen blev skåret af med et hug. Jeppe fjernede hver dag dårlige tanker fra sig selv, som den ensomme flygtning i fjeldet skærer fingre med gangræn af. Hans livssyn var så realistisk, at det udelukkede de fleste andre menneskers.

Det gik fint langs søen, det gik fint langs bakkerne. Vinden bar duften af alger med sig, viben flaksede forårsanskudt og tummelumsk op i solen, og fra Nimbus'en kom bare gode budskaber. Dens fire cylindre brummede jævnt og varmen krøb op mellem lårene på Karl og fik linninen på lemmets underkant til at vibrere behageligt i takt med maskinen. Han drejede ind hos kioskkøbmanden og hentede fire øller og et par sodavand ad bagvejen.

Sidevognen skrabede godt på, da de kørte det sidste